

Carpe diem(!/?)

*A nyár dacol a kalendáriummal.
„Nem tűrünk idegen diktátumot soha!”
Fűti a kazánt, s lengén járat minket.
„Ki nem az akaratban bízik, ostoba!”*

*„Évszaktól négy, a Föld gömbölyű lenne?!
Irigység-szülte, ócska szólamok!
Sanda kucsmások terjesztik mind őket,
kik sosem álmodtak még jó nagyot!”*

*Jó is hinni, bizony, a lehetetlent –
ki mondaná, s miért is, hogy »Elég!«?
Nem vesznek tüzfát, csak fagyaltoznak.
Én hallom a november süvítő szelét.*

[2018-09-17]

Kilátástalan?! Ugyan már!

*Merő cukiság a természet:
van delfin, mókus s van pele;
az ember szeretné a létet,
de begyulladt a vakbele,
és nem született partizánnak –
élete így nem vadregény;
de szédül ölbe, kapcsolatba,
azt hajtogatván: van remény –
charterre száll vagy limuzinba,
hogy elheverjen partokon,
hátha pár percre elfelejti:
„ennek meg annak tartozom”
– mert gyújt a balfék, mint az őrült,
majd reuma, sztrók vagy a rák,
s bár lenne keze simogatni,
de inkább feni agyarát,*

*tudván: a zord macsó a győztes,
kinek sok metresz tapsikol –
shit! Milyen büdös a szegénység;
pezsgőzne inkább partikon!
Évszakok vannak, ez okés még,
van, aki néha úszni jár –
de mi a rákra jó egy erdő?!
A természet, bah, uncsi már.*

*Nem érek én rá itt fecsegni –
ha megjött a sör, hívjatok;
és (sajnálom, de) nincs velünk más,
csak a közönyös csillagok.*

GYUKICS GÁBOR

erdőkerülő látogatóban

*kinyitotta az ablakot
a hús levegő
a száradó ősz
és az egyre tompuló
utcazaj szaga
beáradt a szobába
jelezve
hogy a tél valahol
a közelben várakozik*

*arcán a heg
ellenállt a késői napsugárnak
fehér maradt
akár a hegesztőpálca fénye*

kinézett

*holló szállt egy árnyéket adó faágra
a fa gazdájára vár*